

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Sors viæ capta, per ceruum à S. Ita, mulam à S. Ignatio Loyola, sicut &
Balaam ab asina monitus, & Philistæi à vaccis arca[m] trahentibus eruditi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

vt ob ipsius nomen meritum ēe rogantibus nihil denegandum putaret. Est in hoc exemplo affectus erga Sanctum, Suffragium Sortis, & preces à Deo impetrantes, vt Sortes temperaret; qua in re multi hodiē que sunt pij imitatores, dummodo assuetudo non minuat pietatem.

XII.
Gregor. Tu-
ron. l. 2. hist.
Francor. c.
37.

Possunt & alij diuinæ voluntatis explorandæ modi inter Sortes computari, qualis fuit ille, quem Gregorius Turonensis recenset his verbis: *Chlodoueus rex ait suis: Valde moleste fero, quòd hi Arriani partem teneant Galliarum. Eamus cum Dei adiutorio, & superatis, redigamus terram in ditionem nostram. Cùmq; placuisset omnibus hic sermo, commoto exercitu, Pictanos dirigit. Et paulò pòst: Ipse verò rex direxit nuncios ad Beatam Basilicam (S. Martini) dicens: Ite, & forsitan aliquod victoria auspiciū ab eade sancta suscipietis. Tunc, datis muneribus, qua loco sancto exhiberent, ait, Si tu, Domine, adiutor mihi es, & gentem hanc incredulam, semp̄q; amulam tibi meis manibus tradere decreuisti, in ingressu Basilica S. Martini, dignare propitiū reuelare, vt cognoscam, quia propitiū dignaberis esse famulo tuo. Maturantibus autem pueris, & ad locum accedentibus, iuxta imperium regis, dum Sanctam ingrederentur Basilicam, hanc Antiphonam ex improviso primicerius, qui erat, incipit: Præcinxisti me, Domine, virtute ad bellum: supplantasti insurgentes in me subtus me, & inimicorum meorum dedisti mihi dorsum, & odientes me disperdidisti. Quod satellites audientes, & Domino gratias agentes, & vota B. Confessori promittentes leti nunciauerunt regi. Porro ille cum ad fluuium Vigennam cum exercitu aduenisset, per quem locum transire deberet, penitus ignorabat, inuenerat enim ab inundatione pluuiarum. Cùmq; illa nocte Dominum deprecatus fuisset, vt ei vadum, quo transire posset, dignaretur ostendere, manè factò, cerua miræ magnitudinis, ante eos, nutu Dei, flumen ingreditur, illaq; vadante, populus, qua transire posset, agnouit. Sortis loco, regi fuit vox, sub ingressum legatorum, in templo excepta victoria nuncia; & cerua ductrix.*

XIII.
Petr. Ribad.
l. 1. Vitæ S.
Ignatij. c. 3.

Qualis datus est dux etiam S. Itæ innocenti, ob arreptam adulterij suspicionem, ex arce ac turri præcipitata, atque in nemoris salutare latebras inuitatæ, ceruus cornuum ramis, candellarum instar, prælucens. Neque noster Patriarcha Ignatius à cæde Mauri aliter est abductus. *Pergentem, cepto itinere, Ignatium, inquit Ribadeneira, & recta montem Serratam versus progredientem, Saracenus quidam, sine Maurus asscutus est (erant per id tempus in Hispania Tarraconensi adhuc aliqui ex antiquis eius gentis reliquijs) cæcā*

vnā irent, incidit (vt fit) illis sermo de Virginitate B. Virginis Mariae, quam cum in conceptu filij concederet Maurus, in partu negaret, ad eamq; rem naturales rationes aliquot adferret, neq; ad veritatem flecti posset, ab Ignatio, celeriter processit, solūq; Ignatiū reliquit, herentem diu, multūq; dubitantem, vtrum ab se pietas Christiana exigeret, vt Maurum cōsequeretur. & pugione confoderet, quōd de beatissima & immaculata Virgine, coram se, ignominiosē locutus fuisset. Homo quippe militaris, & fallaci veri honoris imitatione olim delusus, dedecori sibi esse ducebat, si quid a religionis Christiana inimico, se audiente, de inuolata Sacrosancta Virginis integritate impunē detraberetur. Quae quidem cogitatio in speciem pia, diu, multūq; rudem tunc Christi militem torst, in eamq; deliberationem tandem induxit, vt, vbi ad biuium (vnde è via publica ad oppidum vicinum Maurus declinārat) constitisset, habenas mulae, qua vehebatur, permitteret, & si ad locum, vbi Maurus erat, diuerteret, quasitum illum, atq; inuentum interficeret: sin rectē pergeret, omitteret. Atq; ita diuina prouidentia factum est, vt iumentum lata, facilīq; via praetermissa, suum iter sequeretur. Ut omnes intelligant, quibus initijs, quibusq; progressibus, Deus militem suum ad extrema perduceret. Nam, vt ait D. Augustinus, anima virtutis capaces ac fertiles praemittunt saepe vitia, quibus hoc ipsum indicent, cui virtuti sint potissimum accommodata, si fuerint preceptis exculta. Vnde & Moyses interficiens Aegyptium, adhuc incultus, vitiosa quidem, sed magna fertilitatis signa fundebat. Neque debet Momus hīc aliquis ridere, viam Deo displicentem, mulae indicio, proditam Ignatio, cum Balaam ad Balac proficiscente, & irato Deo, cernens asina Angelum stantem in via, euaginato gladio, auerterit itidem se de itinere, & iuerit, per agrum, tandēque etiam prodigiōsa voce hominem docuerit, quā non esset eundem. Quemadmodum & Saul asinas amissas quārens regnum inuenit. Quin hoc ipsum sortiendae viae genus, in sacris paginis, legimus. Ita percussis à Deo Philistheis suafum est: *Arripite & facite plaustrum nouum vnum: & duas vaccas faetas, quibus non est impositum iugum, iungite in plaustro, & recludite vitulos earum domi. Tolletisq; arcam Domini, & ponetis in plaustro, & vasa aurea, quae exoluistis ei pro delicto, ponetis in capsellam ad latus eius: & dimittite eam, vt vadat. Et aspicietis: & siquidem per viam finium suorum ascenderit contra Bethsames, ipse fecit nobis hoc malum grande: sin autem minimè: sciemus quia nequaquam manus eius tetigit nos, sed casu accidit.* Non est difficile diuinæ sapientiae etiam per

S. Aug. l. 22.
cont. Faust.
c. 70.

Num. 22. 23.

1. Reg. 9. 3.

1. Reg. 6. 7.

2. Reg. 18. 9.

Arcadicum pecus, aut asini aut mulæ, aut bouis, aut vaccæ stupiditatem, ad prudentiam erudire. Cum rebellem filium Absolonom vellet Deus infelici arbori suspendere, mula carnificem egit: potest eadem etiam, si Deus vult, agere præceptorem. Vnde multo stultissimè agunt, qui inde se excusant à diuini Verbi auditione, quòd Parochos habeant & simplices, & non satis doctos. Per bestiam te potest summus Magister instruere, quid quæris Platonem? Ipsi Apostoli nonne simplices fuerunt, atq; illiterati? Quid tunc fecisses, an Petrum piscatorem, aut Nathanaëlem *verum Israëlitam, in quo dolus non erat*, concionantem audire noluisse? Sed ad *Sortes*, immo sortientes enumerandos reuertamur.

Io. 1. 47.

XIV.
Venant. Fortunat in vita D. Maurilij cap. 15. & Sur. tom. 5. die 13. Septemb.

Notissimus est D. Bennonis Episcopi & piscis & claus, cui similem, sed non æquè notam historiam, ex Venantio Fortunato Episcopo Pictauiensi, qui tempore Iustini iunioris An. 570. floruit, referam. D. Maurilius Mediolanensis D. Martini discipulus, multis magnisque miraculis clarus, quem Andegauenses Pontificem habuerunt, paulo postquam à S. Martino. columba candidissima super caput eius descendente, initiatus erat, in D. Petri templo solenniter fecit. Dum sacrificaret, adfuit, cum moribundo filio matrona illa, cui, ante id tempus, sterili eundem precibus à Deo impetrauerat. Ea matrona, non vitam corporis gnato, sed Spiritum S. postulabat manuum impositione, seu Confirmationis atque extremæ vnctionis fortasse etiam sacramento impertiendū; pulcherrimo matrum documento, ne mysteria tam sacrosancta. luctui & lamentis suis posthabeant, sed vt regnum cælorum in primis medicumque animæ antè, quàm corporis quærant. Maurilius nequaquam rem præcipitare sacram affuetus, sed diuinis affectibus absorptus, dum in corpore & sanguine Seruatoris consecrando moram trahit, desinit puer trahere animam; atq; ita hic prius vitam, quàm ille Missam absoluit. Audite, obsecro, rem mirissimam, & æri, immo pectori omnium Episcoporum ac Ecclesiasticorum penitus insculpendam; eorum autem præsertim, qui dum visitant ditionem, dum Sacramentum Chrismatis conferunt, lustrum est; aut qui lusibus symposiisque, cum morte & Styge luctantium. agones negligunt, eosque sine culparum expiatione, sine extrema Vnctione, sine cælesti viatico emori sinunt, ne suas cogantur interrumpere computationes ac ebrietates. Non sic Maurilius, non sic fecit; puer, sine Confirmatione decessit, illo non perpotan-